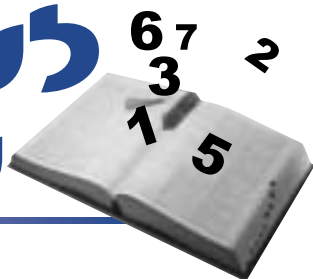

לשון נופל על מתמטיקה

למספרים לא אכפת

"אז מה כן חשוב בחשבון?"
שאלה צנת,
"אם למספרים בכלל לא אכפת
מה סוג האויר
ומה מצב הרוח,
לא באיוו אצבע סופרים

ואם זה אגס או תפוח,
ובכלל לא, שום דבר ..."

צחק אבא של צנת ואמר:
"לא שום ... ולא בצל ...
מה שחשוב בחשבון
זה דבר אחר בכלל:

צריך לדעת כמה
ולמה
וגם איך -
בדיוק, לא רק בערך
והעיקר - מה הדרך."

"היום אני רוצה,
ששתים ועוד ארבע
יהיו דוקא חמש,"
צנת אמרה.

צחק אבא ואמר:
"את יכולה לרצות עד מחר,
אבל שתיים ועוד ארבע
הם תמיד תמיד שש".

"ולא חשוב כלל
אם סופרים באצבע או באגדל,
כי למספרים לא אכפת,"
אמרה אטא לצנת.

"אם לטל יש נזלת או חום,
אם סופרים כדור או צמיפון,
למספרים לא אכפת."

טל בא הפיתה ואמר:
"היום למדנו דברים של גדולים
עקשיו זה משהו אחר
בית ספר זה לא נו ילדים"

בבית הספר קורים
כל מיני דברים:
לומדים לקרוא ולכתוב
ולומדים גם מספרים.
לומדים לחבר ולחסר
וקוראים לזה חשבון
כבר בשיעור הראשון!

ובכיתה מגלים תגלית טפליאה:
כאשר מחברים אותם מספרים
תמיד מתקבלת אותה תוצאה:

אחת ועוד אחת הם שתיים -
אף פעם לא שלוש או ארבע.

ובכלל לא חשוב
אם יורד גשם,
אם נושבת רוח,
אם טל קצת צבוב,
או לצנת אין מצב רוח:

מתוך: "ארבע זה מחרתיים של שתיים"
מאת שושנה יובל
הוצאת "כתר"